

Rolnummer 5900
Arrest nr. 56/2015 van 7 mei 2015

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Luik, afdeling Hoei.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, P. Nihoul en R. Leysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 7 mei 2014 in zake A.T. tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 12 mei 2014, heeft de Arbeidsrechtbank te Luik, afdeling Hoei, een prejudiciële vraag gesteld die bij beschikking van het Hof van 18 juni 2014 als volgt werd geherformuleerd :

« Artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang gelezen met de artikelen 39/2, § 1, derde lid, 39/76, 39/82, § 4, tweede lid, en 57/6/2 van dezelfde wet, bepaalt dat tegen een weigering van inaanmerkingneming van een meervoudige asielaanvraag alleen beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen worden ingesteld. Doet dat artikel ten aanzien van de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 EVRM, een onverantwoord verschil in behandeling ontstaan tussen de asielzoekers die een eerste asielaanvraag indienen en in het kader van een opschortend beroep, met volle rechtsmacht, de beslissing van de CGVS waarbij hun de status van vluchteling en de status van persoon die de subsidiaire bescherming geniet, worden geweigerd, kunnen betwisten terwijl zij tegelijkertijd het voordeel van een verblijfstitel en van materiële hulp genieten, en de asielzoekers die een nieuwe asielaanvraag indienen, voor wie op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van bescherming wordt genomen en niet op het ogenblik dat de rechterlijke instantie zich uitspreekt, zonder mogelijkheid nieuwe elementen voor te leggen, slechts een niet-opschortend beroep openstaat, dat voorziet in een onderzoek in rechte en niet in feite, en voor wie de toegankelijkheid tot dat beroep bovendien wordt belemmerd door het feit dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele verblijfstitel noch enige materiële hulp worden toegekend ? ».

Memories zijn ingediend door :

- A.T., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Andrien, advocaat bij de balie te Luik;
- het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Pierre, advocaat bij de balie te Namen;
- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. A. Detheux, advocaat bij de balie te Brussel.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei;
- de Ministerraad.

Bij beschikking van 3 februari 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. Derycke te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 4 maart 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 4 maart 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

A.T. heeft bij de Arbeidsrechtbank te Luik een beroep ingesteld tegen een beslissing van het OCMW van Hoei waarbij hem vanaf 10 januari 2014 de toekenning van de maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen. Zijn eerste asielpcedure is op 10 januari 2014 negatief afgesloten met een arrest van de Raad van State waarbij zijn voorziening tegen de door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen negatieve beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet-toegelaten wordt verklaard. Zijn tweede asielaanvraag, ingediend op 16 januari 2014, is op 23 januari 2014 afgesloten met een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna : CGVS). Op 10 februari 2014 wordt hem kennisgegeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 19 februari 2014 wordt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een niet-opschortend annulatieberoep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

Wegens de ontstentenis van een gemotiveerde en individuele beslissing tot weigering van de maatschappelijke dienstverlening, veroordeelt de Arbeidsrechtbank te Luik het OCMW van Hoei ertoe om vanaf 10 januari 2014 tot 18 februari 2014, dat wil zeggen zeven dagen na de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, de sociale bijstand aan de verzoeker te storten. Voor de periode na die datum wijst de Rechtbank erop dat de verzoeker noch de bijstand van het OCMW van Hoei, noch de materiële hulp met inbegrip van de medische begeleiding kan genieten. De verzoeker voert echter een discriminatie en een schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aan waarvan de aanvragers in een tweede asielpcedure het voorwerp zouden uitmaken en het slachtoffer zouden zijn ten opzichte van de aanvragers in een eerste asielpcedure, in zoverre de eersten tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van hun tweede asielaanvraag door de CGVS slechts over een beroep tot nietigverklaring en een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zouden beschikken, welke het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet zouden waarborgen. De verzoeker vraagt derhalve aan de Rechtbank het Hof van Justitie van de Europese Unie en het Grondwettelijk Hof te ondervragen. De Rechtbank wijst erop dat de vragen niet zonder relevantie lijken in zoverre de gevolgen van de beroepen gericht tegen de beslissingen van de CGVS anders worden behandeld naargelang zij worden genomen in het kader van een eerste asielaanvraag of een volgende aanvraag. Zij stelt derhalve aan het Grondwettelijk Hof de hierboven vermelde prejudiciële vraag en stelt bovendien aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag :

« Krachtens artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang gelezen met de artikelen 39/2, § 1, derde lid, 39/76, 39/82, § 4, tweede lid, d, en 57/6/2 van dezelfde wet, kunnen tegen een weigering van inaanmerkingneming van een meervoudige asielaanvraag alleen beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden ingesteld. Zijn die beroepen, in zoverre het noch om beroepen met volle rechtsmacht, noch om opschortende beroepen gaat, en in zoverre de aanvrager tijdens het onderzoek ervan noch recht op verblijf, noch recht op materiële hulp heeft, verenigbaar met de vereisten van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (P.B. L 326, 13 december 2005), die voorzien in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ? ».

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de verzoeker voor de verwijzende rechter

A.1. De verzoeker voor de verwijzende rechter herinnert eraan dat het Hof twee principe-arresten, de arresten nrs. 43/98 van 22 april 1998 en 57/2000 van 17 mei 2000, heeft gewezen, die de arbeidsgerechten ertoe hebben gebracht gedurende heel de annulatieprocedure bij de Raad van State tegen een door de CGVS genomen bevestigende beslissing van onontvankelijkheid de maatschappelijke dienstverlening toe te kennen. De partij is van mening dat die rechtspraak in het onderhavige geval kan worden overgenomen en herinnert eveneens aan verscheidene arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het Verdrag. Zij wijst erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel ook deel uitmaakt van de basisbeginselen van het Europees recht en van de fundamentele waarborgen ingesteld bij de richtlijn 2005/85. Zij brengt ook artikel 47 van het Handvest van de grondrechten in herinnering. Om daadwerkelijk te zijn, moet een beroep voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden : het moet van rechtswege opschortend zijn, het moet een volledig onderzoek *ex nunc* van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn. De partij herinnert eraan dat het Grondwettelijk Hof van oordeel is geweest dat het beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de waarborgen van een daadwerkelijk rechtsmiddel biedt.

De verzoeker voor de verwijzende rechter merkt eveneens op dat, de gevolgen trekkend uit het arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014, de Staat een van rechtswege opschortend beroep met volle rechtsmacht heeft hersteld tegen de beslissingen van de CGVS die zowel ten aanzien van de asielaanvragers afkomstig uit een veilig land als ten aanzien van de meervoudige asielaanvragers zijn genomen. In dat verband haalt hij artikel 16 aan van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State.

De verzoeker voor de verwijzende rechter besluit dat de prejudiciële vraag bevestigend dient te worden beantwoord.

Standpunt van het OCMW van Hoei

A.2. Het OCMW van Hoei wijst erop dat artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 is gewijzigd bij artikel 16 van de voormelde wet van 10 april 2014, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 2014 en in werking getreden op 31 mei 2014. De beslissing tot weigering van inaanmerkingneming van een meervoudige asielaanvraag die slechts het voorwerp kon uitmaken van een beroep tot nietigverklaring of tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan voortaan het voorwerp uitmaken van een beroep met volle rechtsmacht en met opschortende werking. Rekening houdend met die wijzigingen, beantwoorden de in de prejudiciële vraag beoogde bepalingen voortaan aan de vereisten van de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Volgens het OCMW van Hoei behoeft de prejudiciële vraag dus geen antwoord meer.

Het feit dat de verzoeker zijn beroep heeft ingesteld vóór de inwerkingtreding van de wet kan die conclusie niet wijzigen. In dat verband dient te worden verwezen naar de overgangsbepalingen van de wet van 10 april 2014, dat wil zeggen de artikelen 24 tot 28 van die wet. Het onderhavige geval stemt overeen met het geval beoogd in artikel 26, namelijk het geval van een beroep dat op de rol is geplaatst vóór de inwerkingtreding van de wet van 10 april 2014 maar waarvoor nog geen eindarrest is geveld. Een dergelijk beroep wordt van rechtswege gelijkgesteld met een beroep zoals bedoeld in het nieuwe artikel 39/2. Het door de verzoeker ingestelde beroep moet dus als een beroep met volle rechtsmacht en met een schorsende werking worden beschouwd.

Standpunt van de Ministerraad

A.3.1. De Ministerraad wijst eveneens erop dat sinds de inwerkingtreding van de voormelde wet van 10 april 2014, het beroep dat door de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de CGVS van 23 januari 2014, met toepassing van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 zoals het is gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 10 april 2014, een opschortend karakter geniet. Dat beroep is ook een beroep met volle rechtsmacht. Krachtens overgangsbepalingen bepaalt artikel 26 van de wet van 10 april 2014 dat voor wat de annulatieberoepen betreft die ingediend werden tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een meervoudige asielaanvraag, die op de rol geplaatst zijn vóór de inwerkingtreding van de wet van 10 april 2014 en waarvoor op dat ogenblik nog geen eindarrest geveld werd, de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij aangetekende zending de verzoekende partij op de hoogte brengt van het feit dat ze een nieuw verzoekschrift kan indienen met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in het nieuwe artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Indien zij voor die mogelijkheid kiest, beschikt de verzoekende partij, te rekenen vanaf de kennisgeving van die mogelijkheid door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, over een termijn van 30 dagen om een nieuw verzoekschrift in te dienen. De Ministerraad wijst erop dat de griffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoeker voor de verwijzende rechter bij brief van 4 juli 2014 op de hoogte heeft gebracht van de mogelijkheid om een nieuw verzoekschrift in te dienen met het oog op behandeling ervan volgens de procedure met volle rechtsmacht. De Ministerraad is dus van mening dat de prejudiciële vraag niet langer dienstig is voor de oplossing van het aan de verwijzende rechter voorgelegde geschil. Enerzijds is het beroep dat tegen de beslissing van de CGVS tot niet-inoverwegingneming van een meervoudige asielaanvraag openstaat, voortaan immers een van rechtswege opschortend beroep met volle rechtsmacht. Anderzijds kan de verzoeker tijdens de duur van het onderzoek van zijn beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een recht op opvang opeisen. Dat is precies wat hij heeft gedaan door bij het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers (FEDASIL) om de opheffing van zijn verplichte plaats van inschrijving te verzoeken, aanvraag waaraan gevolg is gegeven.

A.3.2. In zijn memorie van antwoord wenst de Ministerraad het Hof op de hoogte te brengen van de evolutie van de administratieve situatie van de verzoeker.

Op zijn vergadering van 8 september 2014 heeft het Bijzonder Comité van de sociale dienst van het OCMW van Hoei beslist om hem vanaf 17 juli 2014 sociale bijstand toe te kennen die overeenstemt met het leefloon voor alleenstaanden. Die beslissing bevestigt dat de betrokkene over sociale bijstand beschikt ingevolge het instellen, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van zijn beroep tegen de beslissing van de CGVS van 23 januari 2014, in zoverre bij de wet van 10 april 2014 aan dat beroep een opschortende werking is toegekend. Die vaststelling maakt het mogelijk ervan uit te gaan dat de prejudiciële vraag niet langer een antwoord behoeft dat dienstig is voor de oplossing van het geschil.

- B -

B.1. Artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt :

« § 1. Er is een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verder ‘ De Raad ’ genoemd.

De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

§ 2. De Koning bepaalt de zetel van de Raad die is gevestigd op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De noodzakelijke kredieten voor de werking van de Raad worden ingeschreven op de begroting van [de] Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken ».

Vóór de wijziging ervan bij de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State bepaalde artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 :

« § 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht ».

Vóór de wijziging ervan bij de voormelde wet van 10 april 2014 bepaalde artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 :

« § 1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de verzoekende of tussenkomende partij aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 en indien hij bovendien cumulatief vaststelt dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dan beveelt hij, naargelang het geval, hetzij ter terechtzitting, hetzij na de terechtzitting middels een bondig gemotiveerde beschikking, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek te doen van de door hem aangewezen nieuwe elementen en hem daarover schriftelijk verslag te doen binnen acht dagen na, naargelang het geval, de terechtzitting of de kennisgeving van de beschikking.

Verzaakt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk aan dit recht op onderzoek, of wordt het in het derde lid bedoelde schriftelijk verslag niet of laattijdig ingediend, dan wordt zonder verdere rechtspleging of terechtzitting, de bestreden beslissing vernietigd.

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdig een schriftelijk verslag heeft neergelegd, dan wordt dit door de griffie ter kennis gebracht aan de verzoekende of tussenkomende partij. Deze dient een replieknota in binnen acht dagen na de kennisgeving van het verslag.

Indien de verzoekende of tussenkomende partij nalaat om binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn van acht dagen een replieknota in te dienen, dan wordt zij geacht in te stemmen met het door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn verslag ingenomen standpunt.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken om zonder meer vast te stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, dan verzoekt hij, hetzij ter terechtzitting, hetzij na de terechtzitting middels een bondig gemotiveerde beschikking de verzoekende partij of de tussenkomende partij om binnen acht dagen haar

bemerkingen mee te delen inzake de door hem aangewezen nieuwe elementen en het standpunt van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omtrent de weerslag die deze nieuwe elementen hebben op de mogelijkheid tot de toekenning of het behoud van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.

Indien de verzoekende of tussenkomenende partij nalaat om binnen de in het zevende lid bepaalde termijn van acht dagen een replieknota in te dienen, dan wordt zij geacht in te stemmen met het door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn nota of ter terechtzitting inzake de aangewezen nieuwe elementen ingenomen standpunt.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 en indien hij bovendien cumulatief vaststelt dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dan leidt deze vaststelling tot de vernietiging van rechtswege van de bestreden beslissing.

§ 2. Kan de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken om de reden bepaald in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, de zaak niet ten gronde onderzoeken, dan motiveert hij dit in zijn beslissing en vernietigt hij de bestreden beslissing. In dit geval zendt de hoofdgriffier of de door deze aangewezen griffier de zaak onmiddellijk terug naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

§ 3. De geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken neemt een beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol.

Betreft het een beroep in een zaak die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen overeenkomstig artikel 52, § 5, 52/2, § 1 of § 2, 3°, 4° of 5° met voorrang heeft behandeld, dan worden deze beroepen eveneens bij voorrang behandeld door de Raad. De in het eerste lid bepaalde termijn wordt ingekort tot twee maanden ».

Vóór de wijziging ervan bij de voormelde wet van 10 april 2014 bepaalde artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 :

« Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in

vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk ».

Vóór de wijziging ervan bij de voormelde wet van 10 april 2014 bepaalde artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 :

« Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na overzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, §§ 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden ».

B.2. Zoals zij door het Hof is geherformuleerd, heeft de prejudiciële vraag betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10, 11, 23 en 191 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, van artikel 39/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in samenhang gelezen met de artikelen 39/2, § 1, derde lid, 39/76, 39/82, § 4, tweede lid, en 57/6/2 van dezelfde wet, in zoverre het bepaalt dat tegen een weigering van inaanmerkingneming van een meervoudige asielaanvraag alleen beroepen tot nietigverklaring en tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwijzende rechter verzoekt het Hof het verschil in behandeling te toetsen dat bij de in het geding zijnde bepaling in het leven zou worden geroepen tussen, enerzijds, de asielzoekers die een eerste aanvraag indienen en die in het kader van een opschortend beroep, met volle rechtsmacht, de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna : CGVS) waarbij hun de status van vluchteling en de status van persoon die de subsidiaire bescherming geniet, worden geweigerd, kunnen betwisten terwijl zij tegelijkertijd het voordeel van een verblijfstitel en van materiële hulp genieten, en, anderzijds, de asielzoekers die een nieuwe asielaanvraag indienen en voor wie op het ogenblik dat de beslissing tot weigering van bescherming wordt genomen en niet op het ogenblik dat de rechterlijke instantie zich uitspreekt, zonder mogelijkheid nieuwe elementen voor te leggen, slechts een niet-opschortend beroep openstaat, dat voorziet in een onderzoek in rechte en niet in feite, en voor wie de toegankelijkheid tot dat beroep bovendien wordt belemmerd door het feit dat tijdens het onderzoek ervan geen enkele verblijfstitel noch enige materiële hulp worden toegekend.

B.3. Uit de verwijzingsbeslissing blijkt dat bij de Arbeidsrechtbank te Luik een beroep is ingesteld tegen de beslissing van een OCMW om de maatschappelijke dienstverlening te ontnemen aan een vreemdeling wiens tweede asielaanvraag het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de CGVS en voor wie tegen die beslissing slechts een niet-opschortend annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen openstaat.

B.4. Na de saisine van het Hof in de thans voorliggende zaak is in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 2014 de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State bekendgemaakt. Met uitzondering van artikel 29 ervan is die wet in werking getreden op 31 mei 2014.

Zoals het is gewijzigd bij artikel 16 van die wet, bepaalt artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 voortaan :

« § 1. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen;

3° onverminderd het bepaalde in 1° en 2°, de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, vernietigen omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° [...];

3° [...];

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht ».

Zoals het is gewijzigd bij artikel 20 van de wet van 10 april 2014, bepaalt artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 voortaan :

« § 1. De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de

debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de verzoekende of tussenkomende partij aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 en indien hij bovendien cumulatief vaststelt dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dan beveelt hij, naargelang het geval, hetzij ter terechtzitting, hetzij na de terechtzitting middels een bondig gemotiveerde beschikking, de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onderzoek te doen van de door hem aangewezen nieuwe elementen en hem daarover schriftelijk verslag te doen binnen acht dagen na, naargelang het geval, de terechtzitting of de kennisgeving van de beschikking.

Verzaakt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk aan dit recht op onderzoek, of wordt het in het derde lid bedoelde schriftelijk verslag niet of laattijdig ingediend, dan wordt zonder verdere rechtspleging of terechtzitting, de bestreden beslissing vernietigd.

Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tijdig een schriftelijk verslag heeft neergelegd, dan wordt dit door de griffie ter kennis gebracht aan de verzoekende of tussenkomende partij. Deze dient een replieknota in binnen acht dagen na de kennisgeving van het verslag.

Indien de verzoekende of tussenkomende partij nalaat om binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn van acht dagen een replieknota in te dienen, dan wordt zij geacht in te stemmen met het door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn verslag ingenomen standpunt.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken om zonder meer vast te stellen dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, dan verzoekt hij, hetzij ter terechtzitting, hetzij na de terechtzitting middels een bondig gemotiveerde beschikking de verzoekende partij of de tussenkomende partij om binnen acht dagen haar bemerkings mee te delen inzake de door hem aangewezen nieuwe elementen en het standpunt van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen omtrent de weerslag die deze nieuwe elementen hebben op de mogelijkheid tot de toekenning of het behoud van de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus.

Indien de verzoekende of tussenkomende partij nalaat om binnen de in het zevende lid bepaalde termijn van acht dagen een replieknota in te dienen, dan wordt zij geacht in te stemmen met het door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn nota of ter terechtzitting inzake de aangewezen nieuwe elementen ingenomen standpunt.

Indien de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter van oordeel is dat de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangebrachte nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat de vreemdeling in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 en indien hij bovendien cumulatief vaststelt dat hij overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° de bestreden beslissing moet vernietigen omdat hij niet kan komen tot bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen van deze nieuwe elementen, dan leidt deze vaststelling tot de vernietiging van rechtswege van de bestreden beslissing.

§ 2. Kan de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken om de reden bepaald in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, de zaak niet ten gronde onderzoeken, dan motiveert hij dit in zijn beslissing en vernietigt hij de bestreden beslissing. In dit geval zendt de hoofdgriffier of de door deze aangewezen griffier de zaak onmiddellijk terug naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

§ 3. De geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken neemt een beslissing binnen de drie maanden na de ontvangst van het beroep of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol.

Betreft het een beroep in een zaak die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen overeenkomstig artikel 52, § 5, 52/2, § 1 of § 2, 3° of 4° met voorrang heeft behandeld, dan worden deze beroepen eveneens bij voorrang behandeld door de Raad. De in het eerste lid bepaalde termijn wordt ingekort tot twee maanden.

De geadieerde kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst, neemt een beslissing binnen dertig dagen na de ontvangst van het beroep tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid, of in artikel 57/6/2, eerste lid, of, indien met toepassing van artikel 39/69, § 1, het verzoekschrift geregulariseerd werd, na ontvangst van de regularisatie, of, indien een rolrecht dient te worden gekwijt, vanaf de inschrijving op de rol ».

Zoals het is vervangen bij artikel 5, 2°, van de wet van 10 april 2014, bepaalt artikel 39/82, § 4, tweede lid, en volgende van de wet van 15 december 1980 voortaan :

« Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugnijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

In afwijking van de vorige leden, doet de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, bij voorrang uitspraak over de ontvankelijkheid van de vordering, indien nodig zonder de partijen op te roepen, indien de volgende voorwaarden vervuld zijn :

1° het betreft een tweede verwijderings- of terugnijvingsmaatregel, en

2° de vordering is manifest laattijdig, en

3° de vordering werd minder dan twaalf uur vóór de geplande uitvoering van de maatregel ingediend, en

4° de verzoeker en desgevallend zijn advocaat werden minstens achtenveertig uur vóór de geplande uitvoering van de maatregel ingelicht.

Indien hij de vordering onontvankelijk verklaart, sluit het arrest de procedure af. Indien hij de vordering ontvankelijk verklaart, wordt de procedure verdergezet zoals voorzien in het derde tot het zesde lid ».

Zoals het is gewijzigd bij artikel 23 van de voormelde wet van 10 april 2014, bepaalt artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 voortaan :

« Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, §§ 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden ».

B.5. Zoals het is gewijzigd bij artikel 16 van de wet van 10 april 2014, bepaalt artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 dat tegen een weigering van inaanmerkingneming van een meervoudige asielaanvraag een beroep met volle rechtsmacht en met opschortende werking wordt ingesteld. Daaruit volgt dat het in de prejudiciële vraag betwiste en in B.2 vermelde verschil in behandeling sinds 31 mei 2014 niet langer bestaat.

B.6. De wet van 10 april 2014 bevat een hoofdstuk 2 dat aan de overgangsbepalingen is gewijd. Artikel 26 van die wet bepaalt :

« § 1. Voor wat de annulatieberoepen betreft die ingediend werden tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming bedoeld in de artikelen 57/6/1, eerste lid, en 57/6/2, eerste lid, van voormelde wet van 15 december 1980, die op de rol geplaatst zijn vóór de inwerkingtreding van deze wet en waarvoor op dat ogenblik nog geen eindarrest geveld werd, brengt de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij aangetekende zending de verzoekende partij op de hoogte van het feit dat ze een nieuw verzoekschrift kan indienen met

het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

§ 2. De verzoekende partij beschikt te rekenen vanaf de kennisgeving van het in § 1 bedoelde zending, over een termijn van dertig dagen om een nieuw verzoekschrift in te dienen in de zin van § 1.

§ 3. Indien de verzoekende partij binnen de in § 2 gestelde termijn geen nieuw verzoekschrift neerlegt, doet de Raad uitspraak op basis van het oorspronkelijk ingediende verzoekschrift dat van rechtswege gelijkgesteld wordt met een beroep zoals bedoeld in artikel 39/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980.

Wanneer de verzoekende partij binnen de in § 2, gestelde termijn een nieuw verzoekschrift indient, wordt de verzoekende partij geacht afstand gedaan te hebben van haar initieel ingediend verzoekschrift en beslist de Raad uitsluitend op basis van het nieuwe verzoekschrift.

In de in het eerste en tweede lid bedoelde gevallen wordt de procedure verdergezet overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 juncto artikelen 19 en 20, 2°, van deze wet, onverminderd artikel 21 van deze wet ».

B.7. Aangezien het in de prejudiciële vraag aangeklaagde verschil in behandeling is opgeheven bij de wet van 10 april 2014 zoals is aangegeven in B.5 en aangezien die wet, overeenkomstig artikel 26 ervan, van toepassing is op de door de verzoeker voor de verwijzende rechter bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde procedure, dient de zaak te worden teruggezonden naar het verwijzende rechtscollege, opdat dit de zaak opnieuw kan beoordelen en kan oordelen of een prejudiciële vraag nog nodig is.

Om die redenen,

het Hof

zendt de zaak terug naar het verwijzende rechtscollege.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 7 mei 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

J. Spreutels